

per aspera ad astra СВІТЛО ПРАВДИ

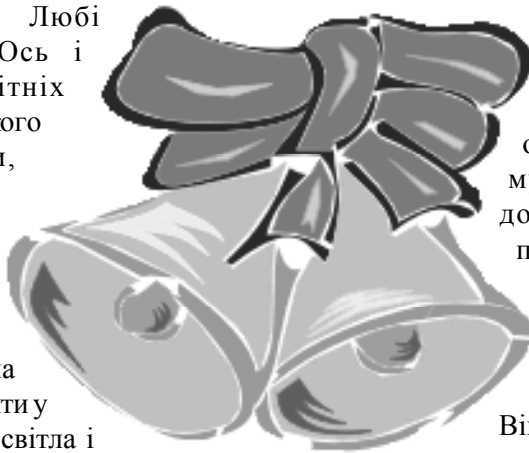
Газета розповсюджується — безкоштовно

«Світло правди» №4 (78) серпень 2008 видання Молодіжної комісії Івано-Франківської єпархії УГКЦ

Початок навчального року

Дорогі друзі! Любі студенти, учні! Ось і закінчився час літніх канікул, протягом якого ми відпочили, набрались сил і насаги до нового навчального року. Його починаємо, зійшовшись до храму Божого, щоб на Святій Літургії просити у свого Творця ласки світла і сили до подальшого навчання. Бо без Божої допомоги даремні були б наші зусилля. В цей день гаряче просимо у Господа Бога разом зі своїми батьками, щоб Він допомагав, скріплював наші сили та просвічував наш розум, а також пробуджував нашу волю до праці над собою та допоміг нам у виборі нашого покликання.

Для чого Бог покликав нас до навчання? Для того, щоб ми здобували знання і мудрість, щоб пізнавали правду, гартували волю та збагачували серце. У навчальному закладі, де кожен з нас навчається, відкривається перед нами великі скарбниці науки. З цих скарбниць ми черпаємо скарби релігії, красу і багатство мови, літератури, культури, нашого минулого — історії.

О т о ж , просимо у Святого Духа дарів, а особливо мудрості і допомоги у прийнятті важливих рішень та у навчанні. Вірмо, що Він робить усе для нашого блага.

Намагаймося бачити Його дію навіть серед наших розчарувань, невдач і випробувань. Він постійно з нами. Тож промовляймо завжди: „Я люблю Тебе, Господи, допоможи мені”.

*Микола Цимбалістий
Студент ІФДС*

1 вересня – День Знань.

Вітаємо всіх Вас з цим визначним днем, адже знання є невід’ємною частиною виховного процесу будь-якої людини. Не має значення скільки років ви вже провчили, але нехай здобуті знання завжди залишаться з Вами.

Зі святом Вас!

Молодіжна комісія Івано-Франківської єпархії УГКЦ

**До уваги учнів шкіл,
студентів вищих
навчальних закладів!**

**У понеділок, 1 вересня
2008 р.Б. о 12:00 год., з нагоди
початку навчального року біля
катедрального Собору святого
Воскресіння відбудеться
урочистий молебень і
благословення на новий
навчальний рік. Запрошуємо
всіх взяти участь у згаданих
урочистостях.**

Всесвітній день молоді в Австралії

Папа Римський Бенедикт XVI прибув до Австралії в неділю 13.07.2008 р. Всесвітній День молоді був заснований 1984 р. папою Іваном Павлом II. Кожні два-три роки його святкують у новій країні: 2002 р. — у Канаді, а останній у 2005 р. — в Німеччині.

До Сіднею з’їхалися десятки тисяч прочан. Протягом тижня вони брали участь у Богослужіннях, хресному ході, концертах і конференціях.

Після закінчення зустрічі Папа Венедикт XVI проїхав у своєму спеціальному “Папомобілі” вулицями Сіднею, прямуючи до архієпископського палацу. Як інформують австралійські ЗМІ, його вітало близько півмільйона людей. Австралійське телебачення показувало всі ці події у прямій трансляції. На одній з вулиць видніло три великі українські прапори паломників з України.

Поширюючи Слово Боже серед молодих людей, бажаємо знайти жертводавців, які б посприяли у виданні наступних випусків газети.

Наш розрахунковий рахунок № 2600830012376 МФО 336019 код 09336010 Укрсоцбанк

Отримати газету можна за адресою: м.Івано-Франківськ, вул. Гарбарська, 20

Довідки по телефону: 8 03422 47375; 8 03422 731746; 80949224746

Чи потрібні нам моці святих?

Розмова з о. Юзефом Наумовичем

Коли в Церкві започатковане почитання святих?

Култ мощей (реліквій) – це дуже давня традиція. Він почав розвиватися раніше, ніж култ ікон. Про це знаходимо згадку в „Мучеництві Полікарпа” від 156 року. Там сказано, що коли єпископа Полікарпа за часів переслідувань спалили у Смирні на вогнищі, християни шанобливо зібрали рештки його костей, вважаючи, що вони „цінніші за клейноди і дорожчі від золота”. Вже з часів раннього християнства тіла мучеників та місця поховання їхніх останків дуже шанували. А десь з IV століття моці почали переносити до храмів. Це було просто необхідно, бо напади

варварів загрожували гробам святих нарукою. Мірою того, як храми наповнювалися частками мощей, зростало зацікавлення ними, поширювався їхній култ. Особливо це помітно за каролінгської доби. Проте справжній „вибух” почитання мощей настав за часів хрестових походів, коли з Палестини і цілого Сходу привозили багато предметів, пов’язаних із життям та діяльністю Христа, апостолів та інших святих.

Що є і може бути моцями (реліквіями)?

Слово „моці” дослівно означає „те, що лишилося”. Це може бути тіло святого: ціле або його частини, наприклад, голова, рука, серце чи окремі кістки. Це можуть бути також предмети, що їх уживали святі чи мали з ними фізичний контакт. Тому ми говоримо про особисті моці та моці предметні, які пов’язані або зі святими або з життям і смертю Ісуса, як хрест, цвяхи та інші знаряддя Його страждань, Його Гробниці в Єрусалимі чи славнозвісна Туринська Плащаниця.

Які геологічні та біблійні підстави культу мощей?

Біблія говорить, що дотик до одягу Христа чи апостолів зцілював хворих. Це вказувало на важливість предметів, пов’язаних із святими, та було підставою для їхнього вшанування. Тим більше, що людина завжди потребує чогось конкретного, дотикального. Вона хоче „бачити” хоча б моці чи ікону святого, до якого молитися. Віруючий прагне доторкнутися чи прикладатися до пов’язаних з ним предметів,

щоб встановити більш особистий, безпосередній контакт. Людина вірить, що біля гробу чи мощей святого вона може

випросити особливі благодаті.

Чи вшанування мощей – це типowo християнський звичай? Які інші культури і релігії мають култ мощей святих?

Повага до тіла мертвої людини і до пов’язаних із нею предметів притаманна усім культурам і віруванням. Старий Завіт засвідчує, що великою повагою оточували гроби деяких патріархів. Єгиптяни, як відомо, навіть муміфікували тіла небіжчиків. Проте християнський култ мощей має специфічний характер. Він виникає з віри в те, що благодать освячує не тільки душу, а й тіло того, хто приймає цю благодать. Цей култ пов’язаний з правдою про воскресіння тіл. Моці вміщують у церквах на вівтарі (антимінс), щоб підкреслити їхній зв’язок із жертвою Христа. Бо це Бог є джерелом усякої святості.

У Середньовіччі була поширена торгівля реліквіями, не всі вони були правдиві. Як Церква перевіряла і як тепер перевіряє їхню автентичність?

Щодо більшості реліквій, то перевірити їхню автентичність можна без проблем. Але з часом документів бракує, і тоді походження реліквій перевірити важко, а часом навіть неможливо. Навіть у справі Туринської Плащаниці, хоч її й перевіряли найсучаснішими методами, й досі немає цілковитої ясності. Проте треба розрізняти два різновиди автентичності: наукову і ту, яка виникає з віри.

Отож, наукові дослідження не завжди грають вирішальну роль. Бо чи можна відкинути моці, навіть якщо в їх походженні ми до кінця не впевнені, але вони століттями мають заслужену пошану? Чи вони не стають гідними великої поваги саме з огляду на віру й молитви, якими їх оточували покоління християн? Проте це не означає, що історична правдивість реліквій не така вже важлива, що її можна оминати. Але привселюдне вшанування слід віддавати тільки тим реліквіям, щодо автентичності яких немає жодних застережень.

А як розуміти продаж мощей (реліквій)?

Люди, які заробляли здобуванням і поширенням мощей та їх частинок, з’явилися в Середньовіччі. Вони використовували тодішній попит на ці предмети культу. Наприклад, відомо, що фланцузькі королі заплатили величезні суми за терновий вінець, для якого збудували спеціальну каплицю в паризькому палаці. Проте Церква, як могла, обмежувала цю діяльність. Вона завжди суворо виступала проти тих, хто підробляв реліквії або хотів зробити їх предметом торгівлі та збагачення. Кодекс Канонічного Права від 1917 року навіть погрожував відлученням від Церкви тим, хто виготовляє, продає чи виставляє для привселюдного поклоніння фальшиві реліквії. Новий Кодекс не містить таких застережень, бо й означеної небезпеки не існує.

Яка мета і яке значення вшанування мощей? Чи добре ми чинимо, вшановуючи предмети і моці святих, за що дорікали

католикам творці Реформації?

Реформація посилалася на старозавітну заборону зображувати лики святих, вшановувати матеріальні предмети, в тому числі й моці. Проте автори періоду раннього християнства доводили, що заборона зображати невидимого Бога втратила своє з прийняттям Христом людського тіла, яке є видиме, якого можна торкнутися і яке можна зображувати. Так само й култ реліквій походить із стародавнього традиції перших століть.

Однак треба пам’ятати, що култ мощей – це так званий відносний култ: він стосується не самого тіла чи предмета, а особи. Видима завжди відсилає нас до невидимого. Ми вшановуємо моці не заради них самих, ми вшановуємо те, що вони виражають. А саме: що тіло є святиною Святого Духа і тому воно призначене для воскресіння і слави. Тут немає жодної загрози ідолопоклонства чи якогось фетишизму, як могло б видаватися.

Багато говорять про чудотворні властивості святих тіл, про їхню цілющу силу...

Часто під час відкриття гробів святих людей виявляється, що їхні тіла не зотліли. Нерідко модна почути про чудеса біля гробів святих. Тому так багато людей моляться біля гробу св. Петра у Римі, св. Антонія – в Падуб, св. Ядвіги – у Кракові.

Як удовговж віків змінювався култ мощей?

Велике поширення й надалі мають деякі процесії з моцями, наприклад, св. Войцеха у Гнезні, св. Станіслава – у Кракові... Вірні вирушають у паломництва до гробів апостолів чи інших великих святих. Ми носимо мініатюрні реліквії зі собою. Стаємо на коліна й молимося перед чудовими раками з моцями святих. Реліквії досі вважаються незвичайним даром, який забезпечує опіку святого над містом, яке їх отримало. Зберігся звичай передавання мощей: його вважають знаком зв’язків миру, дружби, доброзичливості. Прикладів можна було б навести чимало...

У деяких відсуткових місцях ми можемо отримати дрібні реліквії: гарно оправлений шматочок шат святого чи шматочок матерії, яку прикладали до його гробу. Ці пам’ятки завжди нагадують нам про те, що святий – це не той, хто помер і тепер не доступний, що він живе заради Бога і заступається за нас перед ним. І в цьому полягає значення мощей.

Хто вирішує справу про ділення і передачу мощей?

Якщо йдеться про найбільш значущі моці святих, наприклад, голову, руку чи все тіло, то їх не можна зберігати в домі чи приватній каплиці без дозволу місцевого Єпископа – ординарія. Такого ж дозволу треба для поділення мощей чи їхнього передання. Іноді для перенесення мощей з одного храму до іншого потрібна згода Ватикану.

*Матеріал наданий
Спільнотою Віднови у
Святому Дусі „Як Марія”*

Уривки проповіді Василя Великого „Про п'яниць”

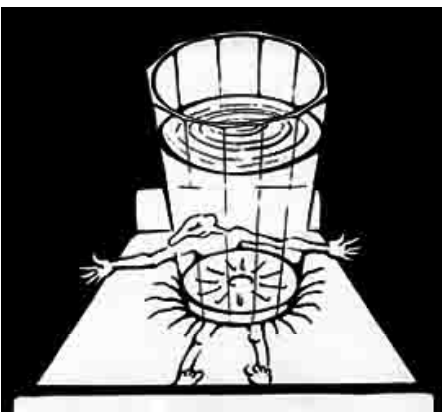
Гомілії Василя Великого – це проповіді одного з найвидатніших отців східного християнства, які є кращими взірцями патристичної риторики. У них викладено як головні богословські питання, так і морально-етичні принципи людського співжиття. І саме з цих міркувань вони є корисними людям усіх часів та різного віку, які намагаються знайти відповіді на ключові питання буття, серед яких не останнє місце відведено поняттям християнських цінностей, чеснот та людських взаємостосунків.

У цій статті пропонуємо вам уривки проповіді „Про п'яниць”, яка, без сумніву, є актуальною у наш час.

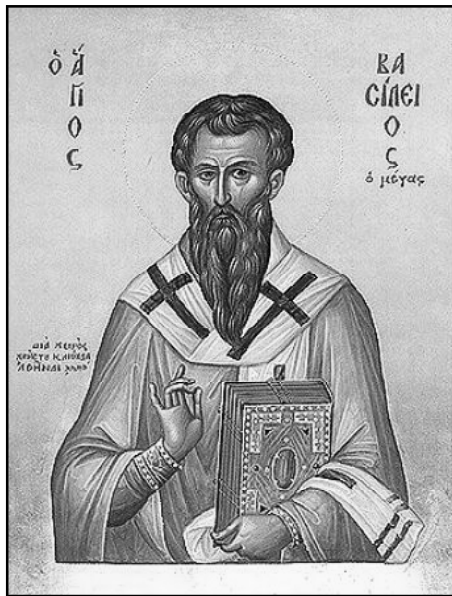
„До цієї проповіді спонукають мене вечірні видовища, проте безрезультатність і безплідність моїх попередніх трудів стримує мене і зменшує мою охоту до цього...”

Пияцтво – це демон, якого добровільно запрошують і задля насолод пригрівають в душі. Воно – мати зла, ворог доброчесності. Мужнього воно перетворює на боягуза, скромного робить розпусним, нищить праведність і відбирає розум. Як вода гасить вогонь, так і надмір вина притуплює розумові здібності.

Я дещо вагався розпочинати мову проти пияцтва, але не тому, що воно є незначним злом або варте замовчування, а тому, що викривальна проповідь може не принести жодної користі. Судіть самі: свідомість п'яного потьмарена, а той, хто до нього промовлятиме, говоритиме, неначе до глухого. Отож, до кого звертатися? Той, хто потребує напоумлення, не чує моїх слів, а розсудливий і тверезий не має потреби те слухати, бо він вільний від цієї пристрасті...

Чим же ти, людино, відрізняєшся від нерозумних істот? Чи не даром розуму,

яким наділив тебе Творець? Завдяки йому ти став володарем і господарем усякого створіння. А хто через пияцтво сам себе позбавляє цього дару, того можна порівняти з нерозумними тваринами, і насправді він уподібнюється до них. Не побоюся сказати, що п'яні дурніші від тварин. Бо всі тварини, як домашні, так і дикі, паруються у визначені природою періоди, а лише п'яниця, чие тіло розпалене вином, всупереч природі сходяться поміж собою в нечистих і огидних оргіях у будь-який час і при кожній нагоді.

І не лише в цьому їх безглуздя, а й у тому, що вино притуплює всі відчуття і робить п'яного тупішим за худобу. Яка ж то тварина бачить і чує все у спотвореному вигляді, як це часто відбувається з п'яним? Чи не буває так, що він не впізнає своїх домашніх, а чіпляється до незнайомих, приймаючи їх за своїх? Чи не видаються йому тіні пагорбів і долинами, і він намагається їх оминати? У п'яного постійно шум і гуркіт у вухах, неначе гул розбурханого моря, йому ввижається, що земля здіблюється перед ним, а навколо крутяться гори.

Іноді п'яні нестримно сміються, іноді безутішно сумують і плачуть. Вони бувають то зухвалі й відчайдушні, то наполохані й боязкі. Сон у них важкий і схожий на смерть, уві сні їх неначе щось мучить і душить. А день у них ще тяжчий, ніж ніч, і їхнє життя – немов те сновидіння, бо немає в них ні одягу, ні їжі на завтрашній день, але в п'яному чаді їм ввижається, що вони царі чи полководці, можновладці

чи багатії. Такими дивними фантазіями і безумствами сповнює їхню душу вино...

Характер п'яниць псується, вони стають дратівливі, з найменшого приводу лаються і вибухають гнівом, вони галасливі, збрехати комусь їм нічого не вартує. Очі п'яного затуляють паволока, обличчя бліде, дихання хрипке, язик заплітається, мова невиразна, ноги не тримають; зсередини п'яниця несамохіть виділяють різні запахи, немов померлі.

Вино породжує вино, і випите не ослаблює прагнення пити, знову й знову підштовхуючи до пиття. Воно викликає постійне прагнення пити все більше і більше. Призвичаївшись до випивання, п'яниця потерпає від того, що не можуть зазнати бажаної насолоди. Надмір вражень притуплює їхні відчуття. Бо як яскраве світло засліплює очі, а великий гуркіт притуплює слух, так і безмірна розкіш не сприймається вже як насолода...

Коли вино вносить хвилювання в душу, постають сварки – різні прикрощі стають наслідком насолоди. У п'яного від шкідливої дії вина ноги стають наче зв'язані, руки – неначе скуті кайданами. І під час пиятики видно розумові розлади п'яниць, бо вино сповнює чадом мозок і спричиняє нестерпні головні болі. Голова безсило хитається в різні боки, і шия не може втримати її у рівновазі. А п'яні зібрання з пустопорожніми розмовами і галасом! А коли з перепою п'яні не можуть втриматися на ногах, а то й падають і завдають собі різних тілесних ушкоджень.

Але хто це скаже людям, наповненим вином? Голова у них важка, їх зморює сон, вони позіхають, перед очима туман, їх нудить. Через це вони не чують закликів учителів, які промовляють до них звідусіль: „Не впивайтеся вином, бо у ньому – розпушта” (Еф. 5, 18). „Вино – то розпушта, а п'янство – це ганьба” (Прип. 20, 1).

Що за жалюгідне видовище для очей християнина! Ось славного і дужого воїна, людину в розквіті літ, що так і пашисть здоров'ям, відносять на ношах додому, бо він сам не може триматися на ногах і самостійно ходити. Чоловік, який тверезим вселяє страх ворогам, упившись, стає посміховищем для малих дітей...”

З книги „Василій Великий. Гомілії”

Послання Святішого Отця Венедикта XVI до молоді всього світу з нагоди XXIII Всесвітнього Дня Молоді

«Приймете силу Святого Духа, що на вас зійде,
і будете моїми свідками» (Ді 1,8)

(Продовження, початок у номерах 76-77)

6. *Святі Тайни Миропомазання та Євхаристії.*

Але, – скажете ви, – яким чином можемо дозволити Святому Духові відновити нас і зростати в нашому духовному житті? Відповідь – ви знаєте – наступна: це можливо за допомогою Святих Тайн, бо віра народжується і зміцнюється в нас завдяки Святим Тайнам, насамперед, через Тайни християнського втаємничення: Хрищення, Миропомазання та Євхаристії, які є взаємодоповнюючими і нероздільними. Ця істина про три Святі Тайни, що є на початку нашого буття християнами, можливо, занедбана в житті віри багатьох християн, для яких вони є жестами, здійсненими в минулому, без реального впливу на сьогоднішній день, подібно до коріння, без життєздатних соків.

Трапляється, що, прийнявши Хрищення і Миропомазання, чимало молодих людей віддаляються від життя віри.

Є також молоді, які навіть не приймають цієї Святої Тайни. Однак, саме через Тайни Хрищення, Миропомазання і потім, у постійний спосіб, через Євхаристію, Святий Дух вчиняє нас дітьми Отця, братами Ісуса, членами Своєї Церкви, здатними давати правдиве свідчення Євангелія, зазнаючи радість віри.

Тому я прошу вас роздумати над тим, що вам тут пишу. Сьогодні особливо важливо наново відкрити Святу Тайну Миропомазання і віднайти її значення для нашого духовного зросту. Той, хто отримав Святі Тайни Хрищення і Миропомазання, повинен пам'ятати, що він став «храмом Духа»: у ньому живе Бог. Нехай завжди це усвідомлює і чинить так, щоб скарб, який є у ньому, приносив плоди святості. Хто охрищений, але ще не прийняв Тайни Миропомазання, нехай готується, щоб її прийняти, знаючи, що таким чином стане «завершеним» християнином, оскільки Миропомазання удосконалює благодать

Хрищення.

Свята Тайна Миропомазання дає нам особливу силу для того, щоб свідчити і прославляти Бога усім нашим життям (*див. Рм 12,1*); вона вчиняє нас внутрішньо свідомими нашої приналежності до Церкви, «Тіла Христового», якого всі ми є живими членами, солідарними одні з одними (*див. 1 Кор 12,12-25*). Дозволяючи, щоб нас провадив Святий Дух, кожен охрищений може дати свій власний внесок у будівництво Церкви завдяки *харизмам*, які Він дарує, бо «кожному дається виявлення Духа на спільну користь» (*1 Кор 12,7*). І коли Святий Дух діє,

то приносить в душу свої плоди: «любов, радість, мир, довготерпеливість, лагідність, доброту, вірність, тихість, стриманість» (*Гал 5,22*). До тих серед вас, хто ще не прийняв Святої Тайни Миропомазання, я звертаюся із щирим запрошенням приготуватися до її прийняття, прохаючи допомоги у своїх священників.

Це особлива нагода благодаті, яку вам пропонує Господь, не пропускайте її!

Хотів би тепер додати декілька слів про Євхаристію. Для того, щоб зростати в християнському житті, необхідно жити Тілом і Кров'ю Христа: ми, насправді, охрищені і миропомазані з огляду на Євхаристію. «Джерело і вершина» церковного життя, Євхаристія – це «неперервна П'ятидесятниця», оскільки кожного разу, коли ми відправляємо Святу Літургію, отримуємо Святого Духа, який нас глибше єднає з Христом і нас у Нього перетворює. Якщо ви, дорогі молоді люди, часто братимете участь в Євхаристійному богослужінні, якщо присвятите частину свого часу Адорації Святих Тайн, то з Джерела любові, яким є Євхаристія, вам уділиться радісна рішучість присвятити своє життя наслідуванню Євангелія. Одночасно ви відчуєте, що, де не вистачає наших сил, там нас змінює Святий Дух, наповнюючи своєю силою і вчиняючи нас свідками воскреслого Христа, повними місійного запалу.

(Продовження у наступному номері)

Оголошення

Молодіжною Комісією Івано-Франківської єпархії УГКЦ з 10 по 26 листопада 2008 р.Б, організовується поїздка до паломницьких місць Європи: Люрд (Франція), Фатіма (Португалія). Протягом поїздки планується відвідування таких міст, як Берлін, Париж, Барселона, Рим, Відень.

* * * * *

Якщо твій вік не перевищує 30 років, якщо ти хочеш знайти нових друзів, якщо ти бажаш зустріти Новий Рік в одній із країн Європи, тоді запрошуємо тебе на щорічні молитовні зустрічі молоді ТЕЗЕ, які цього року проходять у столиці Бельгії Брюсселі. Крім цього ти зможеш дізнатися багато цікавого, відвідавши Прагу, Берлін, Париж.

Поїздка буде відбуватися з 24 грудня 2008р. до 5 січня 2009р.

Додаткову інформацію можна отримати в Молодіжній Комісії Івано-Франківській єпархії УГКЦ за адресою:

м. Івано-Франківськ, вул. Гарбарська, 20.

Тел. 4-73-75, 73-17-46,
8-094-922-47-46

ТУТ МОЖЕ
БУТИ ВАША
РЕКЛАМА.

Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати текст За достовірність інформації відповідає її автор

Тираж 2000 примірників

Голова Молодіжної Комісії - о. Віталій Дем'янець

Заступник голови Молодіжної Комісії - о. Іван Сас

Редактор - Михайло Віхоть

Технічний редактор - Степан Твердохліб

«Світло правди» - видання Молодіжної Комісії Івано-Франківської єпархії УГКЦ

наша адреса: УКРАЇНА, 76019, м. Івано-Франківськ вул. Гарбарська, 20 тел. 73-17-46 тел/факс 4-73-75 тел. моб. 8-094-922-47-46

розрахунковий рахунок № 2600830012376

МФО 336019 код 09336010 Укрсоцбанк

e-mail: svitlo_pravdy@il.if.ua